

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-10-08)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-10-08)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 35. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000013.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Grundtvig.

Paa min elskede Vens C. Molbechs Fødselsdag, 8tende Oktbr. 1808.

Sol! Hvi straalers ei din Lue?
Himmel! Hvi er mørk din Bue?
Hvorfor strømme Taarer ned?
O! min Ven fortjente ikke
Disse kolde, mørke Blikke
Paa sin Dag, sin Fødselsdag.

Har Du skuets i Hans Hjerte,
Sol! og skjult Dig for Hans Smerte
Sorgfuld bag den tætte Sky?

3*

s. 36 Saa Du, Himmel! fra det Høie Smertetaaren i Hans Øie?
Vil Du blande Din med Hans?
I Dit Øie tit jeg stirred,

Elskte Ven! og Taaren dirred
Dobbelt stor og tung i mit.
Knuget, aabner sig Dit Hjerte,
Og Din lange, dybe Smerte
Taarefuldt mit Øie ser.

Hvi kan jeg ei Saaret læge?
Hvorfor ei som Duggen kvæge
Tørstige og hede Blomst?
Svage Trøst for knuste Hjerte,
At Du ser den samme Smerte
Hos Naturen og Din Ven!!!

Dog — naar sørgende Vi gange,
Klage i de nøgne Vange:
Vore Blomster er ei mer;
Høit Naturens Stemme lyder,
Vemodsfuld men øm den byder:
Skuer, Sønner! ligner mig!

Hørte I de stærke Vinde?
Saa I al min Lyst forsvinde?
Mine Blomster er ei mer.
Stridigt mine Taarer rinde,
Og i Høstens kolde Vinde
Flagre mine Lokker vildt;

Aldrig jeg min Smerte glemmer,
Men min Taare kæk jeg stemmer,
Kold jeg stivner i min Sorg,
Og naar kolde Stjerner tindre,
Vinterblomsten i mit Indre
Farveløs, men stærk opgror.

s. 37 Ven! San vilde vores Skebne.
Vi med mandig Kraft os væbne,
Trodse hvor ei seires kan!
Høi er Himlen. Hvad tør hindre
Vinterblomsten i vort Indre
Fra at stræbe høit mod Sol!

Bøies stundum end vor Styrke,
Og forvildes Vi i Mørke,
Da har Himlen Lys og Kraft;
Vi kan sukke, Vi kan grue,
Men ei synke; thi Vi skue
Religjon og Videnskab.

Venskab! Du blide Gudinde!
Fastere stedse Du vinde
Om Os dit hellige Baand!
Løfted' af hellige Lue,
Skal Vi da rolige skue
Bag Os og for Os paa Jord.

N. F. S. Grundtvig.